

Die ene keer **ging het mis**

Omslaan, aanvaringen, schade varen – het hoort allemaal bij het roeien. Maar niemand praat er graag over omdat het vaak zo gênant is. Op de divan delen roeiers anoniem hun pijnlijkste momenten. Dit keer een ongeval met blijvende invaliditeit.

 Ik las dat je een ongeluk hebt gehad met roeien. Weet je nog wanneer dat was?

“Ja, dat weet ik nog precies: op 10 augustus van het vorig jaar.”

Waar gebeurde dat?

“Op de Zuid-Willemsvaart, die komt hier in Weert langs. Na tweeënhalve kilometer komt er een brug waar je vrij goed onderdoor kunt. Een halve kilometer verder komt er een brug die echt vrij laag boven het water hangt. Daar kun je wel onderdoor maar dat vereist dat je echt achterover in de boot gaat liggen. Dat hebben we wel vaker gedaan, maar die ene keer ging het mis.”

Waarvoor dan?

Er zit in dat kanaal door de sluis een hele lichte stroming. Die stroming liep in mijn vaarrichting waardoor ik al dicht bij de brug was dan ik dacht. Ik ging daardoor een fractie van een seconde te laat achterover in de boot liggen en botste met mijn hoofd hard tegen de bruglegger. Daarbij zijn er toen twee halswervels bij mij verschoven.”

Ai, dat klinkt ernstig.

“Ja, dat is niet goed afgelopen. Anderen in een C3 achter mij riepen of er iets met mij aan de hand was. Ik heb toen nog gezegd: ‘alleen m’n hoofd wat gestoten.’ Maar dat viel tegen. Want toen ik aan de andere kant onder de brug door kwam, waar een

andere C1 op mij lag te wachten, ben ik gekanteld en uit de boot gegleden. Ik zakte toen als een baksteen naar de bodem van het kanaal want ik merkte dat ik helemaal niets meer kon bewegen. Het lukte me niet om te zwemmen. Niet met de armen, noch met de benen. Ik zonk dus naar beneden. Die andere C1-roeier, een vrouw, is me toen achterna gedoken en heeft me boven water gekregen. Ze heeft toen de anderen in de C3 gealarmeerd. Een van hen is ook in het water gesprongen om haar te helpen. Samen hebben ze me aan de kant weten te krijgen. Intussen waren politie, brandweer en ambulance allemaal gearriveerd. Ze hebben me gereanimeerd want ik was kennelijk toch buiten bewustzijn geraakt. Ik heb alleen nog

Je hebt zo een dwarslaesie te pakken. Dat is soms wel eens moeilijk te accepteren.

wat foto-achtige beelden van wat er gebeurd is, maar voor het grootste deel was ik buiten bewustzijn.

In het ziekenhuis bleek dat er een paar halswervels verschoven waren. Toen ben ik met de ambulance naar het ziekenhuis in Maastricht gebracht en diezelfde dag nog geopereerd. Ze hebben die halswervels weer op hun plaats gekregen en met een plaatje vastgezet. Vanaf eind augustus heb ik vier maanden in de revalidatie gezeten. Door de partiële dwarslaesie is mijn linkerarm tot vrijwel niets meer in staat en de rechterarm is slechts gedeeltelijk inzetbaar. Dus roeien zit er voor mij niet meer in.”

Tsjonge, wat een verhaal.

“Ja, ik realiseer me nu wel hoe je in een fractie van een seconde in een volkomen andere levensstaat terecht kunt komen. Dat heb ik ook van anderen gehoord in dat revalidatiecentrum die een ongelukje is overkomen. Je hebt zo een dwarslaesie te pakken. Dat is soms wel eens moeilijk te accepteren. Zeker omdat het, hoe je het ook wendt of keert, toch een beetje m’n eigen schuld is. Ik had voorzigtiger moeten wezen. De roeivereniging heeft daarna ook besloten dat je niet meer onder die brug door mag. Dat roeiers moeten bellen voor brugbediening. Dat vind ik op zich wel een goede maatregel.”

Dank voor je verhaal, en veel sterkte. ■!